

СЛЪЖБА

Абонементи:
за 1 година 60 лв. и 30 лв.
Адрес: редакц. 51
ул. „Драгома“
Варна.
Редакторъ: Б. Станчевъ.

НАРОДЕНЪ ВЕСТНИКЪ

ЕДИНЪ МАКЕДОНСКИ ГЛАСЪ ВЪ ПОЛША. Апелъ къмъ съвестта на братята сърби

Въ единъ голѣмъ полски вестникъ срещаме една статия, която е по случай екскурзията на сръбското д-во „Обиличъ“ въ Полша. Угнетеното сърдце на единъ югославянинъ подава — македонецъ е намѣрило да отвърне въ въпросната статия. Давайки и мѣсто въ нашия вестникъ, ние сме далечъ отъ мисълта да подронваме приятелскитъ отношения между двата братски славянски народи, обаче прокараниятъ въ нея мисли не могатъ да не ватропнатъ въ едно славянско сърдце. Етъ тази статия:

Въ момента, когато наблюдаваме съ най-големо внимание посрещането на гоститъ сърби отъ братския и великодушнъ полски народъ, азъ, като синъ на страна подъ днешна Сърбия, желая да отправя гореща молба до полското общество и да намѣря въ него съчувствие.

Следъ „освобождението“ на хървати, словенци, черногорци и българомакедонци, следъ потопяване въ море отъ кърви земитъ на тия югославянски народи, следваха се припадающитъ минимални права културно-национални не повече отъ тия съ каквито се ползватъ македонците. Следъ гнетъта подъ демократичнитъ и напредничави елементи презъ време на последнитъ избори, сръбскитъ припадъци до днесъ сѣ дѣла въ прикритъ истинското положение и да пропагандиратъ мисълта на своитъ реакционни и империалистически владетели надъ границата на културния нападъ.

Ето ги подъ фирмата „югославянски“ и „студентски“ екскурзии въ коститъ си доминистични и черноотнически клика подъ името д-во „Обиличъ“, като вѣкъ въ агнешка кожа — пребиваватъ въ Полша, цѣлузйки се съ братята поляци, искайки отъ тѣхъ не само тѣхната добродетелност и спомена, но и тѣхното оброчно мнение.

Пристигналитъ екскурзианти студенти, въ числото на които едва ли има 10% студенти при това крайна реакционна клика, въ редовитъ на които югославяни нѣма: хървати, словенци, черногорци нито българомакедонци подъ Сърбия тѣхъ не е имало мѣсто въ ехнитъ редове, защото тѣ бѣа разправяли изъ Полша за това „освобождение“. (Отъ чие го освободиха сръбскитъ черногорци, или българскитъ отъ гара България — Цариградъ?)

Съ изключение на сръби поляци нѣма щастие да види станалитъ братя славяни, защото тѣ сѣ потиснати, тѣ сѣ жлечени, тѣ сѣ подъ сръбския ремъ, защото най-после бѣха е оплакали отъ „свободата“ въ общото кралство.

Днесъ когато официална Полша приветства сръбскитъ, когато така сѣщо ги приветства есента на полско общество, въ, като синъ отъ страна, която принадлежи къмъ днешната сръбска държава, обръщамъ се о това полско общество, върйки че моя зовъ, който де отъ дълбочината на едно наранено сърдце, е намѣри съчувствие въ великодушното и могъщегото на доблестна и мъченическа въ миналото Пол-

ша и моя зовъ ще бжде чутъ.

Братски народе полски! Хървати, словенци, черногорци, българомакедонци нѣмаме правни нито свобода като поданици, а такива иматъ тия, които се назоваватъ сръби. Ние нѣмаме равни народно-културни права, нѣмаме даже най-елементарнитъ училищни права. Нашата интелигенция е малтретирана, или избита. Кланетата надъ невинни македонци при с. Гарвантъ, тѣхнитъ духове, витаятъ надъ насъ и викатъ за отмъщение.

Братски народе полски! Вслушай се въ моя зовъ и разсуди: Какъ, следъ като уби своя братъ Асѣла, следъ като опина рѣцетъ си съ братска кръвъ, трѣбва ли да върши още злини, да мѣчи братъ брата, славянинъ славянина! Може ли най-после преди да се покае и поправи грешкитъ си да стѣпи въ твой домъ и да бжде сърдечно приетъ отъ тебе?

Единъ братски професоръ наричаще Полша сестра югославянска. Нека Полша бжде най-старата сестра, която да се грижи за доброто на всички южни славяни и да обърне вниманието на по-младата сестра Сърбия че тѣя пѣтъ нѣма да я изведе на добъръ край. Въ Балкана нѣщо кипи и като почне да ври ще избухне, тогава ще бжде кжѣно и ще бжде вѣе за цѣлото южно славянство, а добре само за неговитъ врагове.

Г. К.

Заловенъ конекрадецъ отъ нашитъ погранични власти

Както бѣхме съобщили въ бр. 33 на вестника, нашата погранична стража неуморно следи за конекрадецитъ, които дохождатъ отъ ромънска територия и отиватъ коне отъ българскитъ села. Пограничните власти имаха положителни сведения, че циганица Тжмпар, каруцаръ отъ Добричъ, е голѣмъ конекрадецъ и че е авторъ на последната кражба отъ с. Кочакъ, за което поискаха отъ ромънскитъ погранични да имъ бжде предаденъ за разследване и установяване съучастничитъ му въ българска територия. Ромънскитъ се отзоваха на нашето искане и доведоха на пограничния ни постъ, срещу с. Ботево, Тжмпар, обаче не го предадоха на наши власти. Когато нашитъ въ последствие увѣриха ромънскитъ, че Тжмпар е участникъ въ повечето конекрадетва и поискаха неговото предаване само да се установятъ съучастничитъ му въ българска територия, ромънскитъ се извиниха, че не го знаятъ кжѣ е, въпреки че нашитъ имъ посочиха адреса му въ Добричъ.

Преди два дена едно овчарче съобщило на нашъ пограниченъ постъ, отъ 16 пограниченъ участъкъ, че 2 лица преди мръкване прехвърляли границата и се укрили въ съседната горичка. Старшиятъ на поста изпратилъ веднага патрулъ въ горичката и успѣли да заловятъ дветъ лица. За изненада на всички една отъ тѣхъ билъ Тжмпар.

Води се следствие за откриване ятацатъ и съучастничитъ на конекрадетвата.

Говедарския професъ

Повече отъ една година лежаха въ Т.-Паварджишкия затворъ 58 селяни и селянки отъ с. Говедаре, Т.-Паварджишка околия, обвинени въ нападение на представителитъ на властта и убийство.

На 20 т. м. окр. сѣдъ е произнесалъ присѣда, съ която осѣжда 22 селяни отъ 1—7 год. затворъ за убийство въ раздразнено състояние, а останалитъ оправда напълно. Селото Говедаре бѣше обеслюдено, по чернено отъ единъ обезумѣлъ еговористки кметъ.

Тужни и всели новини отъ селата

Палежъ въ с. Шереметъ

Въ с. Шереметъ, Провадийска околия, е извършено едно злодеяние рѣдко отбѣлзвано въ криминалнитъ хроники. Н-дю Радевъ е имотенъ селянинъ. Той има двуетажна кжѣща долинъ етажъ на която служи за яхъри на добитка му, а въ горния живѣе съ жена си и майка си. Презъ нощта на 13 срещу 14 т. м. злодеи подпалили кжѣщата му, като предварително заприцпили входоветъ на двата етажъ. Огънътъ обхваща веднага цѣлата кжѣща и спящитъ въ горния етажъ едва биле спасени по долни дѣри отъ притеклитъ се на помощъ селяни. Въ долния етажъ изгорѣли 2 възрастни хубави жени, 2 вола и една крава. Като по чудо е спасено отъ огъня само едно малко теленце. Общо е убеждението, че пожарътъ е предизвиканъ отъ злоесторници.

Друго злодеяние въ с. Аврентъ

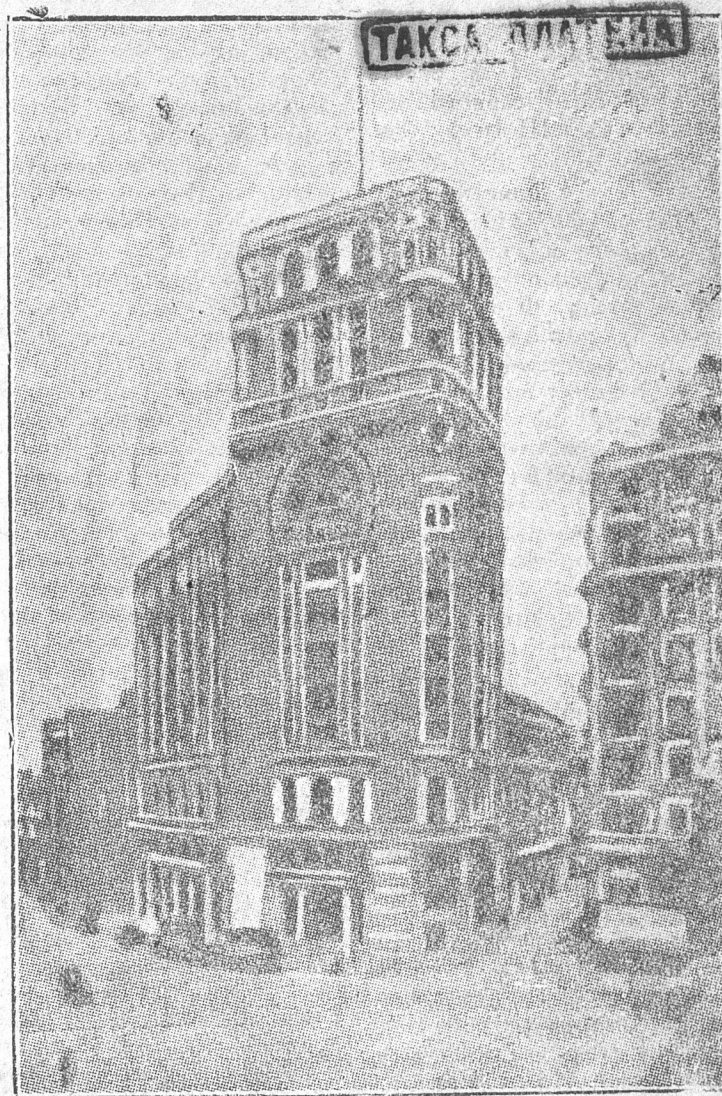
На 12 т. м. селянинътъ отъ с. Аврентъ, Варненска околия Пеню Дели Драгановъ отишълъ на нивата си да посѣе една частъ която презъ есенъта не успѣлъ да посѣе. По-големъ частъ отъ нивата му е засѣта съ есененъ ячменъ. Тамъ той заварва двама овчари съ стада та си, които унищожавали нивата. Завежда се разпра, овчаритъ се навърлятъ на Пеню Драгановъ съ ножове и му нанесли много рани по тѣлото. Мислейки го вече за убитъ, овчаритъ го затрупали съ камани и се отдалечили. Недобитиятъ Драгановъ, като се попомнилъ, промъкналъ се до пѣтя по който минавалъ единъ каруцаръ. Последниятъ го прибралъ на каруцата си и го отнесалъ въ дома му.

Весела случка на гара Синделъ

Една селянка отъ с. Кауучий се почувствала болна и и мжжътъ ѝ рѣшава да я доведе на прегледъ при лѣкаръ въ Варна. На гара Синделъ, докато чакали влака отъ София, селянската отишла въ кловета и почувствувала ролитъ болки. Тамъ тя добила благополучно 2 деца — живи и здрави селянчета. Разбра, че нѣма вече нужда отъ лѣкаръ, тя била натоварена съ живия си багажъ на една кола и отнесена въ село.

ПОДЪ НАЕМЪ КЖѢЩА

ул. „Парескева № 17
2 стаи, салонъ кухня и всички удобства, южно изложение и чудно красива гледка на морския брегъ

Домъ на испанскитъ журналисти
Това е една монументална сграда въ центъра на Мадридъ.

Сказка за България по радиото въ Америка

Секретарътъ на българската легация въ Вашингтонъ, г-нъ Стефанъ Бисеровъ е ималъ щастливата идея да запознае американското общество съ своето сѣжно отечество България, посредствомъ една сказка по радиото. Сказката е била предадена изъ цѣла Америка посредствомъ станциитъ на Колумбия Бродкастингъ Ко-въ Нью Йоркъ и е била слушана отъ милиони слушатели.

Следъ извършване на народния химнъ „Шуми Марица“, г-нъ Ст. Бисеровъ държалъ сказката си на английски на тема: „България въ миналото и настоящето.“ Въ една сбита форма той, въ продължение само на 1/2 часъ, описа историята на България отъ Симеонъ Великий до днесъ, като се спре главно на тежитъ и същия телни репарации наложени съ жестокия Ньойски договоръ. Сказката на г-нъ Бисеровъ е допринесла голѣма полза на българската кауза, защото въ Америка почти не съществува по голѣма кжѣ безъ радио-апарати.

Чествуване паметта на Царъ-Освободителя въ Варна

На 15 мартъ, по случай 50 годишнината отъ мъченическата смъртъ на царъ Освободителя Александъръ II се отслужи панихида въ катедралата.

Сѣщиятъ денъ въ 4 ч. сл.пл. биде устроено тържествено събрание въ салона „XX вѣкъ“ подъ почетното председателство на Н. В. Пр. Митрополитъ Симеонъ кждето се бѣ събралъ елита на варненското общество.

Говориха г. г. Б. Сакжзовъ, професоръ Долински и генералъ Курбатовъ.

Г-нъ Сакжзовъ разгледа остойно политиката на Русия отъ 16 вѣкъ до освободителната война и стремежа на западъ Европа да крепи турската империя въ цѣлостъ срещу домогванията на Русия да освободи балканскитъ християнски народи.

Професоръ Долински изтъкна благата душа на императора Александъръ II, който е освободилъ селянитъ и се е стремилъ да издигне изобщо руския народъ като равноправенъ.

Г-нъ генералъ Курбатовъ изказа свои лични спомени за царя-мъченикъ, когото е виждалъ като ученикъ въ Киевския кадетски корпусъ и въ последствие присѣтствувалъ на погребението му въ Петроградъ. Генералътъ носеше формата на Александровското Военно училище съ вензелитъ на царъ Освободителя.

Сѣбранието биде закрито отъ Н. В. Пр. митрополита съ общо изпѣване „вечная паметъ“ за великия покойникъ.

Малтъкъ народъ малки дѣлца

Евксинноградското шосе е китонирано вече отъ 25 км. до двореца. сега се работи парчето отъ града до км. 25, като се поставятъ бордюри на средната алея и съ това се стеснява шосето, по което става най-големото движение презъ лѣтото въ курортна Варна. Съ поставянето на бордюритъ шосето се стеснява до степенъ, че сѣ неминуемо ще бждемъ свидетели. Това шосе въ сѣщностъ е продължение на ул. „6 Септемврий“, която е двойно поширока и тъкмо въ тази частъ, гдето движението е усилено, се стеснява. Нека отговорността за катастрофитъ да понесатъ техникитъ, които го стесниха.

Г-НЪ СТОЯНЪ ОМАРЧЕВСКИ ВЪ АМЕРИКА

(Специална кореспонденция отъ Нью-Йорк)

Нью Йорк, 12. III 1931 г.

На 10. I. т. г. тукъ пристигна бившиятъ министъръ на просвещението, г. Стоянъ Омарчевски, посрещнатъ и приветствуванъ отъ много българи, между които и представителъ на македонската емиграция, г. Киселичевъ. Пребиванието на г. Омарчевски въ Америка се дължи на любаната покана на Карнегиевата Фондация за да изучи американската образователна система — работа, която той започна при първото си пребивание въ Щатитъ въ 1928 год.

Два дена следъ пристигането му г. Омарчевски бѣ приетъ по единъ много милъ и сърдеченъ начинъ отъ поддиректора на Карнегиевата Фондация, г. Хенри С. Хаскелъ, който разговаря продължително съ г. Омарчевски върху предстоящата му работа и който му съобща, че по нареждането на президента Николасъ Бътлеръ той може напълно свободно да посещава, да се ползува отъ услугитъ на различнитъ отдѣления на Фондацията, а така сѣщо и да являва на съдѣйствието на всичкитъ ѝ органи изъ цѣла Америка.

На другия денъ г. Омарчевски бѣ приетъ отъ голѣмия приятелъ на България г. проф. Уилямъ Ф. Ръселъ, деканъ на външния Училищенъ институтъ при Университета Къмбрия и автора на книгата „Училищата въ България“, която той написа следъ пребиванието си въ България презъ 1923—24 год. Тази авторитетна книга служи на мнозина американски студенти-педагози за единственъ източникъ при тѣхнитъ десертации върху българската учебна система. Проф. Ръселъ разговаря на дълго съ г. Омарчевски върху методитъ, средствата и организацията на американското образование и отъ името на училешкия институтъ му предложи да направи една обиколка изъ Калифорния, гдето ще се запознае съ практическото приложение на най-модернитъ педагогически методи. Г-нъ Омарчевски бѣ задръжанъ отъ проф. Ръселъ на обѣдъ въ факултетния клубъ, гдето бѣше представенъ на всички професори-педагози при Колумбийския Университетъ. На 6 фев-

руарий проф. Ръселъ устрои въ честъ на г. Омарчевски голѣма вечеря, на която сѣ поканени президентитъ на Нью Йоркскитъ университети, много видни професори и американци, както и много българи.

На 22 февруарий въ една отъ голѣмитъ тукъшни зали се състоя конгресъ на квакеритъ. Г-нъ Омарчевски, който е въ приятелски връзки съ тѣхнитъ ръководители, бѣ поканенъ да говори предъ конгреса върху „Положението въ България“. Представенъ съ най-ласкави думи отъ председателя и гл. секретаръ, г. Пикетъ, г. Омарчевски говори за България повече отъ часъ. Следъ него думата бѣ дадена на англичанина Хенри Н. Брайлсфордъ, който говори върху положението въ Индия Той е члѣкъ съ свѣтовно име и на времето, заедно съ П. Н. Милкова, участва въ Карнегиевата анкета на Блканитъ и самъ е автора на доклада на анкетната комисия. Вечерта г. Омарчевски бѣ поканенъ на тържествената конгресна вечеря, гдето бѣ представенъ на делегатитъ, мнозина отъ които сѣ меродавни лица изъ равнитъ области и които проявиха живъ интересъ къмъ България, отгрупвайки г. Омарчевски съ маса най-разнообразни въпроси.

На 20 февруарий г. Омарчевски бѣ поканенъ на вечеря у редактора на свѣтовния вестникъ „Нью Йоркъ Таймъ“, г. Уолтеръ Литълфилдъ, съ когото поддържа приятелски връзки отъ нѣколко години насамъ. Г-нъ Литълфилдъ е голѣмъ приятел на България Той е запознатъ отъ близо съ българския и македонски въпроси и непрестанно следи всичко, което се отнася до сѣдбата на българитъ. Съ г. Омарчевски той разговаря на дълго по политическото и економическото положение на България, къмъ която той храни горещи симпатии. Този разговоръ тѣ е изложилъ въ едно обширно интервю, печатано въ нѣдѣлното издание на „Нью-Йоркъ Таймъ“ отъ 25 февруарий т. г.

Богатата и видна квакерка и обществена деятелка, г-жа Лилианъ Р. Соломонъ, даде на 24 т. м. въ честъ на г. Омарчевски чай, на който бѣха покане-

ни множество видни американци отъ равни среди на нью Йоркското общество. Г-нъ Омарчевски бѣ сѣщо и у дома на директора на Телеграфната агенция въ Нью Йоркъ, г. Дръ Ландау, съ когото разговаря върху положението на еврейтъ въ България и преѣ горната агенция категорично опроверга разпространенитъ отъ противобългарски среди слухове за антисемитско движение въ България.

Обществото иска да знае

Миналата година Държавното Практическо Рибарско Училище биде премѣтено отъ Варна въ Сополъ, където има построена специална сграда — сѣщиятъ дворецъ.

Защо е оставенъ фойтона на училището въ Варна и за какви държавни и службени нужди се издържа този фойтонъ?

Защо е купенъ автомобилъ на това училище и какъ ще задоволява нуждитъ на рибарството този автомобилъ?

Кѣлку пѣти е излизалъ рибарскъ параходъ на училището, отъ две години насамъ, на учение или риболовство?

Защо се разживяватъ по Варненскитъ улици ученици отъ това училище, щомъ седалището му е въ Сополъ?

Защо се пилеятъ милиони гръшн народни левове за това училище и постигали то поставенитъ му задачи?

Ето петъ въпроса, на които трѣба да отговарятъ респективнитъ държавни органи, които иматъ контролъ надъ това учебно заведение.

Гьргьръ Теляновъ.

Една мила детска забава

На 15 т. м. 3-а Варненска прогимназия даде въ салона на Държавното кино своето традиционно утрѣно забава. Голѣмия салонъ бѣ препълненъ отъ родители. Туй що изнеоха децата на сцената иде за лишенъ пѣтъ да потвърди, че тази прогимназия е образцова въ всѣко отношение, че въ нея директоръ, учителки и учители сѣ на висотата на положението си, че сѣщитъ продължаватъ да работятъ неуморно и съ видими успѣхи надъ нашитъ деца. Забавата биде открита съ „Щуми Марца“ извѣстенъ отъ

Варненско Журналистическо Дружество

ПОКАНА

Съгласно решението на общото събрание, състояло се на 11 мартъ т. г., поканяме всички редовни членове на дружеството да присѣтствуватъ на общото годишно събрание, което ще се състои въ нѣдѣля на 29 мартъ т. г. въ Градската Библиотека, точно въ 8 1/2 ч. пр. пладне.

гр. Варна, 12 мартъ 1931 година.

Председателъ: Борисъ Сакъзовъ.

ВАРНЕНСКАТА ПОПУЛЯРНА БАНКА

раздава на членоветъ си

ДЪРВА ЗА ГОРЕНЕ

отлично качество 600 кв. м. и депки сухи
520 лв. точно 1000 кгр.

хоръ и оркестръ. Следъ това се вървяха гимнастически упражнения, хоръ, оркестръ, декламации, пѣние, изпълнението на които отъ ученички и ученици трогваше до умиление. Младата учителка по музика, г-жа П. Стоименова е подготвила отличенъ хоръ, г-жа Зидарова — учителка по гимнастика, е подготвила упражнения и балетъ. Неуморимия и извѣстенъ на варненци диригентъ на първата ученическа музика г-нъ Ив. Стоименовъ и тукъ се прояви. Той е подготвилъ и струневъ оркестръ отъ начинаещи неврѣстни деца. Другитъ учители и учителки сѣ подготвили хубави декламации, концертно рисование и най-важното, че сѣ насадили една училищна дисциплина. Ползата отъ тази забава е голѣма въ морално отношение и нѣка ти се повтори, за да видятъ повече варненци способноститъ на своитъ деца и хубавитъ резултати отъ обучението и възпитанието въ едно образцово учебно заведение — каквото е 3-та Варн. Прогимназия, ръководену отъ стария педагог-директоръ г-нъ Ив. Върбановъ.

КАМЕННИ ВЪГЛИЩА

на складъ има

Варнен. Популярна Банка
и ги раздава на членоветъ си по лева 750 тона.

„ПАЯРДЪ“

Царя на швейцарскитъ грамофони

на складъ при музикалния магазинъ

Албертъ Я. Мосачо

сѣщо голѣмъ изборъ грамофонни плочи отъ 60 лв. на горе.

БЕЗПЛАТНО!!

за фото-любители прясъване на стѣкла и филми и всѣкакви упѣжвания безплатно при фото

склада на

АЛБЕРТЪ Я. МОСАЧО

ерещу хотелъ Парижъ

СКАЗКА на тема „Новото за рана — негово природно лѣкуване“ въ трѣба да чуе вторникъ 24 6 1/2 ч. вечерта въ салона евангелската църква, Урежд-во „Природолѣчение“ — вори Дръ К. Йордановъ.

Леки-пивки съ цигаритъ

„МОНИЧЕ“

Авгерииниди — Варна

На лобното мѣсто на Царь-Освободителя

(По случай 50 год. отъ мъченическата му смъртъ).

Това злокобно мѣсто посетихъ 28 години следъ трагичната смъртъ на царя мъченикъ. Презъ февруарий 1909 г. при дружанакъ, като адютантъ, покойния генералъ лейтенантъ Радко Димитриевъ при една негова мисия въ Петербургъ. Две дати, свързани съ името на императора Александъръ II, 19 февруарий и 1 мартъ, привоаватъ на прекланяне предъ неговата света память всѣки българинъ.

Тленнитъ останки на царь Освободителя се павятъ въ Петропавловската крепостъ въ Петербургъ, където сѣ гробовѣтъ на всички императори и императрици отъ Петъръ Великий до Александъръ III. На 16 февруарий 1909 г., почти всички българи находящи се въ П бѣха събрани въ новата грамадна църква на крепостта, където се отслужиха панихида по случай 9 дни отъ смъртѣта на великия князь Владимиръ Александровичъ — втори синъ на Царя Освободителя. Тамъ присѣствавахме и ние съ генералъ Димитриевъ. Следъ панихидата и поднасянето венци на скоропостижния покойникъ отъ страна на столицата София и отъ българската армия, бѣхме от-

ведени въ съседния Петропавловски съборъ за да се поклонимъ надъ гроба на нашия Освободителъ. Съ благословение, пристѣпвайки тихо, на прѣстипие навлядохме въ общата гробница. На чело вървѣха единъ свещеникъ и генералъ Р. Димитриевъ. Движихме се между гробове, наредени въ правлени редици, отстоящи на 1 метъръ единъ отъ другъ и всички покрити съ мраморни плочи съ съответни надписи. Достигнали до тоя на царь Освободителя, нашия генералъ коленичи и започна да се кръсти. Последвахме го, съ пригласенъ дѣхъ и при гробна тишина паднахме сѣщо на колене. Всичко това стана тъй таинствено, та привнесае мигновено човѣка въ другъ миръ — подобенъ на она що описва безсмъртния Данте въ своята „Божествена комедия“. Предъ менъ се яви видение — грамадната красива, засѣтна фигура на нашия Освободителъ — въ сѣщата униформа, както сѣмъ го гледали въ кѣщата — музей въ Пѣвентъ, сѣщата, въ която е приелъ пленения Османъ Паша, където се съхранява негова хубавъ, живъ портретъ въ естествена вели-

чина. Не сѣмъ съвременникъ на царь Освободителя, защото сѣмъ се родилъ следъ неговата смъртъ, обаче неговото свѣтло лице се бѣ запечатало тъй живо въ въображението ми, та при оная изключителна обстановка, предъ гроба му, азъ се наслаждавахъ на негова образъ.

Връщайки се отъ това поклонение надъ гроба на Александъръ II генералъ Димитриевъ разчувствено ми каза: „знаете ли, подпоручикъ, че преживѣхъ единъ моментъ на видение. Ка то че ли не предъ студения му гробъ, а предъ самия него живия бѣхъ!“

Три дни по късно, на 19 февруарий, присѣствавахме на панихидата, която се отслужихъ въ храма Възнесение Христова, построенъ върху самото мѣсто на атентата отъ 1 мартъ 1881 година. Тукъ е запазено непожтнатото мѣстото, гдѣто е пролѣта кръвѣта на царь Освободителя. Повредитъ отъ експлодиралата бомба, която е сложила край на единъ великъ човѣкъ, личатъ още. Засѣхналата по тротуара кръвъ на царя, сѣщо е запазена съ единъ голѣмъ стѣкленъ саркофагъ пригледенъ върху лобното мѣсто. Подъ него се съхраняватъ и горнитъ дрехи, въ които е билъ облеченъ царя въ време на атентата; мундирътъ и панталонитъ му, изобилно окървавени, а така сѣщо и саблятъ му, по ножната на която е запазена

засѣхнала кръвъ — кръвѣта на освободителя на руския и българския народи е запазена тукъ. Благословено се поклонихме и предъ кръвѣта на царя мъченикъ!

Генералъ Р. Димитриевъ ми описа атентата на кратко:

Александъръ II е присѣствувалъ на развода на карулитъ въ обширния Михайловски манажъ. Къмъ два часа следъ п. той се отаравилъ съ карета по Екатеринския каналъ за зимния дворецъ, конвоиранъ отъ едно отдѣление гвардейци. Тѣкмо на мѣстото, гдето днесъ е съграденъ великолѣпния храмъ „Възнесение Христова“, единъ нхилистъ хвърлил бомба подъ каретата. Последвалъ взривъ, вследствие на което задната частъ на каретата била разбита, а единъ гвардеецъ и единъ случайно минаващъ работникъ бѣли убити. Императорътъ, осетанъ въ неувредимъ, сѣзалъ отъ каретата и се уклѣчилъ къмъ атентатора, заловенъ отъ минаващитъ граждани. Въ това време той съгледалъ потнашитъ въ кръвъ жертви, просълъзилъ се, и направилъ нѣколко крачки къмъ тротуара. Другъ нхилистъ въ това време хвърлил бомба въ краката на императора. Последвалъ силенъ взривъ, отъ който билъ убитъ на мѣсто самия атентаторъ, тежко нараненъ падналъ императора и по леко болъ раненъ единъ полковникъ Императо-

рътъ билъ облитъ въ кръвъ. Отъ лѣвата му ръка и крака потекла буйна кръвъ.

Генералъ Р. Димитриевъ, гавъ поручикъ — следвалъ Николаевската академия на генералния щабъ. По време атентата тѣ билъ недалечъ следъ втория взривъ се отпавилъ за мѣстото, където се тѣпалъ маса народъ. Велъ за грозното покушение повила всички. Съ свалени шапки и сълзи на очи всички се кръстели и питали, кому е бѣла нужна тази кръвъ? Царь-освободителъ е билъ обичанъ обожаванъ отъ широкитъ родни маси, за неговата доброта, демократичностъ и главно защото премахна крепостничеството и освободи бедния русъ народъ отъ робство.

Пренесенъ въ зимния дворецъ Александъръ II починалъ къмъ 3 1/2 ч. сл. п. сѣщия денъ Погубенъ бѣ вселобитъ царъ отъ злодейски ръце за насѣжни черната реакция Александъръ III.

Връщайки се отъ лобното мѣсто на царь Освободителя бѣхмъ опечаленъ отъ видното и чуото — като че бѣхъ зритель на кървава трагедия, разиграна на то мѣсто съ освободителя българския народъ.

Б. Доброполски.

Печатница Д. Тодоровъ Варна.